

Про те, що на перекальських хуторах мешкає сім'я молодих медиків, яка переселилась на Полісся ще до початку бойових дій на Сході, доводилось чути, мабуть, рік чи два тому. Та завітати в гості до подружжя Журуєвих якось не вдавалось. А тут неочікувано випала нагода побувати на території Перекальської сільської ради. Тож, поставила собі за мету й дістатись хутора Борсуки. Правда, рушаючи лісовою дорогою до обійстя молодих самітників, не вельми були впевнені, що зимової пори нам ця задумка вдасться. Бо ж редакційну машину до позашляховика не дорівняєш. Раз чи два довелось і сили докласти, щоб виштовхати застрягле в снігу авто. Та, коли дістались до місця призначення, за тим уже жалкувати не стали. Хутірець Журуєвих полонив своєю красою. На пригірку, поміж рідкуватих дерев, зирала чистими віконницями на світ Божий поважного віку хатинка.

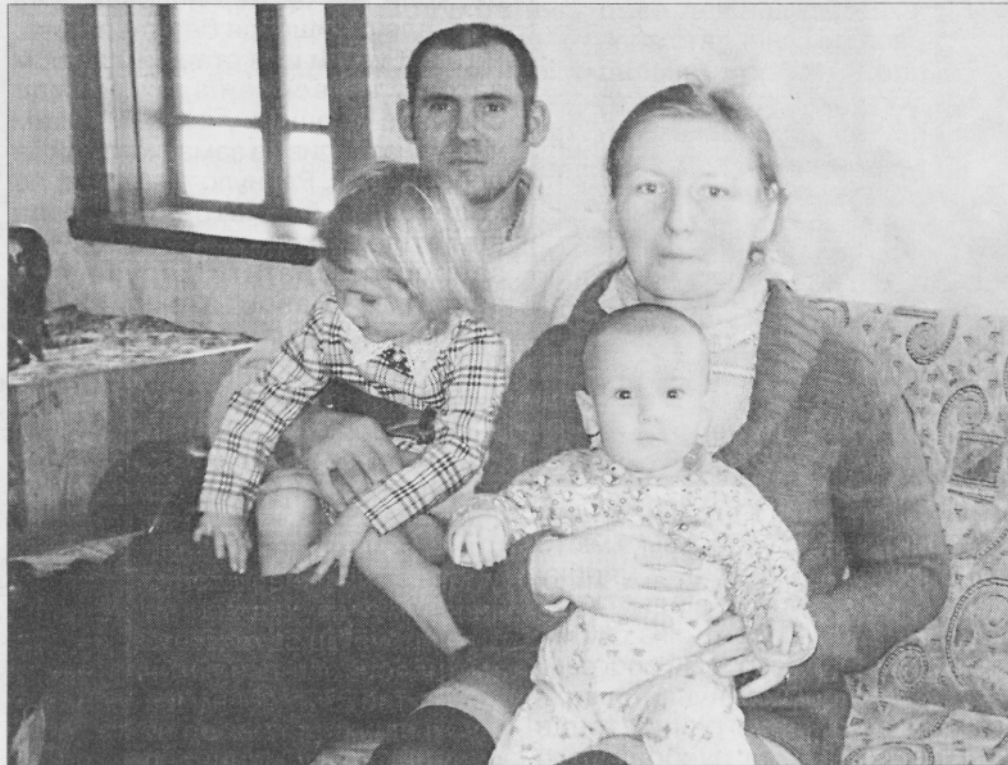
- Піду до господарів, дізнаюсь, чи захочуть без запрошення гостей у себе прийняти, - мовила Перекальський сільський голова Галина Прохорович, що супроводжувала нас у цих мандрах. Чекати на згоду довелось чимало. Подумалось навіть, що нічого з цієї затії вже не вийде. Бо ж недаремно кажуть, що хутірські люди до спілкування з чужинцями не вельми охочі. Озвався в кишені пальто мобільний. Виявилось, мене запрошують до хати.

Хутірські покої вразили своєю скромною простотою. Затишку в хатинці додавала чистота. Й не скажеш, що тут, в одній кімнатці, хоч і просторій, разом з батьками четверо діточок мешкає. Аби такий

СІМ'Я МЕДИКІВ ПОМІНЯЛА БЛАГА ЦИВІЛІЗАЦІЇ НА ХУТІРСЬКЕ ЖИТТЯ

Чотири роки тому подружжя луганських медиків Сергій та Галина Журуєви, разом з двома малолітніми синочками, оселились на хуторі Борсуки – за три кілометри від села Перекалля. Про те, що поміняли блага цивілізації на розмірений ритм хутірського життя, молоді люди нітрішки не жалкують.

За цей час сімейка поповнилась ще на двійко діточок. Й щасливі батьки стверджують, що знайшли свій рай на землі.

екологічна ситуація складається навколо них. Ми не вилізли з лікарні. Родини знайомих теж скаржились на те, що діти весь час хворіють. Кілька разів доводилось бути з відчуттям того, що життя сина на межі. Потім народився Андрійко. Та ж са-

колеги.

- Скажемо більше, в Луганську часник був в дефіциті. На ринку чи в магазинах можна було купити, зазвичай, лиш польський. А в ньому нема тих властивостей, якими так щедро наділений наш, натуральний.

Місяць жили тут, на хуторі, ще два - в моїх батьків, у селі. Їм дуже сподобалось наше Полісся. Побачили на власні очі, що ми тут ніскільки не бідуємо, навпаки, маємо все необхідне для життя. Шкода просто, що таке закрутилося в світі і тепер, при бажанні з'їздити на Схід, відвідати батьків, нам це не так просто зробити.

- На час нашого проживання в Луганську я мав зарплату в три тисячі гривень. Навіть тоді, чотири роки тому, я не надто багато чого міг дозволити собі на ці гроші. Бо, практично, всі продукти потрібно теж було купляти. А тепер ми маємо свою, екологічно чисту продукцію. Більше того, маємо змогу лишки продавати людям і тим самим заробляти кошти для інших своїх потреб, - каже Сергій. - Я не вважаю, що тут, на хуторі, ми відірвані від цивілізованого світу. Діти вчаться в школі. Я їду в подорож – стараюсь брати з собою старшого сина, бо в нього є інтерес до автомобілів, до модельного конструювання. У наших планах – навчання Даниїла в заочній школі моделювання. Гадаю, нам буде під силу – два-три рази на місяць відвозити його на навчання в місто. Ті знання, що ми з дружиною здобули в університеті, теж не пропали марно. Вони дуже допомагають нам в житті.

- Нічого так просто не проходить, все залишає свій слід, все в житті має значення, - резюмує Галина. - Ми свої знання вкладаємо в дітей, в їх розвиток. А щоб людям допомагати? На все свій час. Можливо, я займусь народною медициною. Все ще у нас попереду.

Кіровоградська обласна газета «Трибуна»

четверо діточок мешкає. Аби такий лад в хаті тримати, мамі, певне, доводиться раз по раз підмітати та прибирати. Чи, може, дітки з самого малечку привчені до порядку? Допоки думки снують одна поперед іншої, господарі припрохують зайняти місце, де зручніше. Обоє молоді, гарні собою й видаються доволі серйозними. На диванчику – двійко малят: трьохрічна Катруся та найменшенький Іванко. Малюку цими днями якраз рік виповнюється. Старшенькі синочки в школі. Данилку навчається в другому класі, а Андрійко відвідує садочок з короткотривалим перебуванням. Готується до першого класу. Звісно, що перше питання, яке мене цікавить, це те, як луганські медики опинились на перекальському хуторі.

- Все дуже просто, - пояснює Галина. – Я сама родом з Перекалля. А це - хутір моєї бабусі Лідії Петрівни. Вона мешкає в селі, разом з моїми батьками. А ця хатинка двадцять років стояла пустою, аж поки ми в неї знову не вдихнули життя. Я навчалась в Луганському медичному університеті. Там і познайомилась з Сергієм. Після закінчення університету ми не стали проходити інтернатуру. Чоловік вирішив, що медицина – це не його покликання. А я повністю проїнялась турботою про нашого первістка Даниїла.

- У наших планах не було переселення до Перекалля, - підхвачує розповідь дружини Сергій. – Ми навіть встигли побудуватись на Луганщині. В мене була хороша робота на заводі АВК. Здавалось, що будь-які проблеми можуть бути завжди вирішені. Та син почав хворіти. Гадаю, вам не треба розповідати скільки промислових підприємств працює в Луганську і яка

Потім народився Андрійко. Та ж сама ситуація. Ми вирішили, що потрібно негайно щось міняти заради наших дітей: клімат, місце проживання. На батьківщині дружини доводилось бувати кілька разів. Мені тут все подобалось, тож вирішили, що кращого місця нам не знайти. Чотири роки тому й переїхали. Покидали ще мирний Луганськ. Й наляку навіть не було на війну. Місяців сім ми прожили разом з батьками в Перекаллі. Потрібно було якось планувати даліше життя. Була можливість купити хатинку в селі. Але я одразу вирішив, що буду займатись землею. А в селі – скільки того подвір'я? Від однієї сусідської огорожі – до іншої. А тут, на хуторі, нам є де розвернутись.

- То ви серйозно зайнялись господарством?

- Сім'я, четверо дітей, як то бути без засобів для існування? – дивується Сергій. – А я добре знаю, що таке сільське життя і робота на землі. Бо народився в сільській місцевості, за 70 кілометрів від Луганська. Багато допомагав батькам. То мені не звикати до роботи в полі, на городі. Вмію ходити біля птиці, худоби. Й оцей хутірець – найкраще місце для господарювання. Розумію, що в нас четверо дітей і в цих стінах місця скоро для всіх буде не достатньо. Але ж я не старий чоловік і зумію побудувати собі новий дім. Уже заготовив для цього чимало матеріалів. Кошти виручаємо зі збуту своєї продукції, яку вирощуємо.

Виявляється, що подружжя Журюєвих на серйозній основі взялись за вирощування часнику. Чому саме ця культура? Обоє пояснюють просто: часник має неабиякі лікувальні властивості. Саме його використання при багатьох застудних захворюваннях та вірусних інфекціях їм радили досвідчені луганські

цедро наділений наш, натуральний, часник, - розповідає Сергій. Тож, вирощуємо його не на 2-3 сотках, а посадили цієї осені вже 15 соток. Минулорічний урожай склав 500-600 кілограмів. Продукцію ми не збуваємо оптом. Навіщо втрачати кошти на своїй затраченій силі і праці? Тут дуже гарне маршрутне сполучення. Поряд – вузькоколіяка. Я не лінуюсь, пакую часник в сумки і везу на ринок у Луцьк, Кузнецовськ, Рівне. Окрім того, збуваю в такий спосіб і моркву, капусту, столовий бурячок. За їх серйозне вирощування ми ще не взялись. Але то все в майбутньому. Тримаємо ми в господарстві корову, вирощуємо на продаж бичків. Продаємо і молочну продукцію.

- А якби ви знали, якою панацеєю для підвищення імунітету є для дітей козине молоко! – підхоплює розповідь чоловіка Галина. – З властивостями цього продукту може зрівнятися хіба що материнське молоко. То ми тримаємо шість кізок, - не без гордощів констатує жінка. – А ще вирішили зайнятись бджільництвом. Уже й початок для того поклали. Купили бджолосім'ю, пару вуликів. Місце тут у нас благодатне, тож, думаємо, що справа піде.

Галина та Сергій із захопленням повідують про своє хутірське життя. Віддаль від села у три кілометри і жодного сусіда поруч молоді сім'ю аніскільки не бентежать.

- Якби ви бачили, яка краса тут була у Різдвяну ніч! Зірочки так мерехтіли на небі, ледве не промовляли до нас, - озивається в Галині тонкий лірик. – І сніг так вигравав на деревах! Очей від тої казки не можна було відвести. А який рай тут весною! Як виспівують пташки, яке повітря! Коли почались ті страшні події на Сході, Сергієва мама з сестрою приїздили до нас на літо.

Кидаю погляд по хаті й тільки раз помічаю відсутність телевізора. Хоча світло на хутір підведено, і вода теж. В хаті є необхідні електроприлади.

- Просто ми вважаємо, що телевізор нам не так вже й потрібний, - пояснює Галина. – Мультики дитвора дивиться на комп'ютері. У нас є чимало дисків з пізнавальними програмами, фільмами, котрі ми любимо. Їх і переглядаємо. Не хочемо, щоб діти споглядали те засилля негативу, що виплескується на нас з телеекранів. Натомість, відвідуємо службу в Перекальському храмі, а дітки - ще й церковну недільну школу. Вважаємо, що від того користі буде набагато більше в житті. Андрійко має певні художні задатки, то частенько їдемо до сестри в Острівськ. Вона в нас художник і Андрій вчиться в неї малювати. Та ще більше він у нас любить рибалку й полювання. Ото востаннє в Острівську на озері був упіймав три щуки, то заявив на повному серйозі: "Не хочу бути художником. Хочу бути рибалкою!" Діти проїнялись природою, немов би злились з нею воєдино. Й ми тому дуже раді. Нас абсолютно влаштовує наше життя й ми зовсім не шкодуємо про те, що зробили такий вибір.

Про те, що мовлені ці слова щиро, сумніватись не доводиться. Бо зіграти почуття не можливо. Неправдивими можуть бути слова, очі ж – ніколи. А в очах Галини та Сергія не було ні тіні лукавства. Рушаючи в зворотню дорогу, так би мовити – у світ, туди, де шаленіє ритм цивілізації і все наше буття поставлено на конвеєр, я навіть тихо позаздрила розміреному хутірському життю.

Галина ГАВРИЛОВИЧ